

Perfekte moeder

Aimee Molloy

Perfecte moeder

Een avondje weg. Een paar uurtjes maar.
Wat zou er mis kunnen gaan?

Eerste druk 2018
Tweede druk 2020

ISBN 978-90-225-8864-2
ISBN 978-94-023-1019-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Perfect Mother*
Vertaling: Els Franci-Ekeler
Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: © David Scott Smith/Stock Connec HH
Zetwerk: Text & Image

© 2018 Aimee Molloy
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Mark

Three blind mice, three blind mice,
See how they run, see how they run!

DE MEIMOEDERS

Moeder: Francie Givens

Partner: Lowell

Naam kind: Will

Beroep: huismoeder (en aspirant-fotograaf!)

Geboortestad: Estherville, TN

Say hi!: Mijn man en ik wonen nog niet zo lang in New York en ik kan niet wachten om de andere moeders te ontmoeten! Lowell is architect en we willen al erg lang een kleine verwelkomen. Kan niet wachten tot onze eerste ontmoeting!

Moeder: Nell Mackey

Partner: Sebastian

Naam kind: Beatrice

Beroep: hoofd technologie bij de Simon French Corporation

Geboortestad: Bristol, RI

Say hi!: Hallo medemoeders (en de arme vaders die meegesleept zijn naar deze groep). Ik ben Nell: overgeplaatst uit Londen, technerd, over een paar weekjes weer aan het werk. Hoop een aantal gelijkgestemde nieuwe ouders te ontmoeten voor kameraadschap en gezelligheid.

Moeder: Winnie Ross

Partner: n.v.t.

Naam kind: Midas

Beroep: voorzitter van een familiestichting

Geboortestad: New York, NY

Say hi!: Ik kijk ernaar uit om lid van deze groep te zijn.

Moeder: Colette Yates

Partner: Charlie

Naam kind: Poppy

Beroep: ghostwriter

Geboortestad: Boulder, CO

Say hi!: Mijn partner en ik zijn beide schrijver; we zijn in verwachting van een meisje. We gaan haar Poppy noemen, de bijnaam die we haar na twaalf weken gaven. We hopen op een rustige, gemakkelijke thuisbevalling; half mei uitgerekend.

PROLOG

Moederdag

14 mei

Joshua

Ik word wakker met een koortsig gevoel. Regen klettert op het dakraam boven mijn hoofd. Ik strijk met gespreide vingers over het laken, herinner me dat ik alleen ben en doe mijn ogen weer dicht. Het lukt me de slaap weer te vatten, tot ik opnieuw wakker schiet, nu vanwege een plotselinge, scherpe pijn. Sinds hij weg is, word ik elke ochtend met een belabberd gevoel wakker, maar ik besef meteen dat dit niet hetzelfde is.

Er is iets mis.

Lopen doet pijn. Ik kruip over de vloer die een beetje viezig, een beetje zanderig aanvoelt. Mijn mobiel ligt in de woonkamer, maar ik zou niet weten wie ik zou moeten bellen. De enige met wie ik wil praten, is hij. Ik moet hem vertellen wat er aan de hand is, wil van hem horen dat alles in orde komt. En ik wil hem nog één keer vertellen hoeveel ik van hem houd.

Niet dat hij zal opnemen. Of hij neemt wel op en begint dan meteen te briesen dat hij dit niet meer pikt, dat als ik het waag hem nog een keer te bellen... En dat is nog erger.

De pijn zet zulke scherpe klauwen in mijn rug dat ik naar adem hap. Ik wacht tot het wegtrekt, wacht op het moment van respijt dat me is beloofd, maar het komt niet. Zo staat het niet in de boeken beschreven, dit is niet wat de dokter zei dat ik kon verwachten. Het zou geleidelijk gaan. Ik zou vanzelf weten wat ik moest doen. De tijd opnemen. Wijdbeens op de yogabal gaan zitten die ik hier

speciaal voor heb aangeschaft. Zo lang mogelijk thuis blijven, ver van de monitors, de infusen met medicijnen en alle andere spullen waar ze in het ziekenhuis gebruik van maken om een baby ter wereld te laten komen voordat het lichaam daar aan toe is.

Ik ben er nog niet klaar voor. Ik ben over twee weken uitgerend en ben er nog niet aan toe.

Ik focus me op mijn mobiel. Toets niet zijn nummer in, maar dat van de doula – een gepiercete vrouw genaamd Albany, die ik pas twee keer heb ontmoet.

‘Ik ben bij een bevalling. Ik kan niet opnemen. In geval van...’

Ik kruip met mijn laptop naar de badkamer en blijf op de kille tegels zitten, met een vochtig washandje in mijn nek en de lichtgewicht computer op de bolle contouren van mijn zoon. Ik open mijn mailprogramma en begin aan een mailtje aan de meimoe-
ders.

Ik weet niet of dit normaal is, typ ik met trillende vingers. Ik ben zo misselijk. Ik heb zo'n pijn. Wat gebeurt er opeens?

Niet dat ik antwoord zal krijgen. Ze zijn vast allemaal uit eten. Pikante gerechten om hun eigen bevalling te bespoedigen. Ze nemen stiekem een slokje van het bier van hun man, genieten van een rustige avond samen, omdat ervaren moeders ons hebben gewaarschuwd dat we die straks wel kunnen vergeten. Mijn e-mail lezen ze morgen pas.

Een pingeltje. Van Francie, de schat. *Dan is het begonnen!* jubelt ze. *Klok de weeën en laat je man over je onderrug wrijven.*

Hoe staan de zaken? vraagt Nell. Er zijn ongemerkt twintig minuten verstreken. *Nog hetzelfde?*

Ik lig op mijn zij en heb moeite met typen. *Ja.*

Opeens wordt de badkamer helemaal donker. Als het weer licht is – tien minuten later, of een uur later, ik heb geen idee – zit er een pijnlijke bult op mijn voorhoofd. Ik kruip terug naar de woonkamer, hoor een geluid, een dier dat jankt, en besef dan dat ik het ben. Joshua.

Ik hijs me op de bank, leun tegen de kussens en tast tussen mijn benen. Bloed.

Ik trek een regenjas aan over mijn nachtop. Op de een of andere manier slaag ik erin de trap af te komen.

Waarom heb ik de tas niet ingepakt? De meimoeders hebben zoveel heen en weer gemaild over wat er in de tas moet, maar de mijne staat nog steeds in de kast op de slaapkamer, met niets erin. Geen iPod met rustgevende muziek, geen kokoswater, geen pepermuntolie tegen de misselijkheid. Niet eens een geprinte kopie van mijn bevallingsplan. Ik sta met mijn handen rond mijn buik in het wazige licht van een straatlantaarn tot de taxi arriveert, ga op de klamme achterbank zitten en kijk maar niet naar het verontruste gezicht van de chauffeur.

Ik ben de kleertjes voor de baby vergeten.

In het ziekenhuis verwijst iemand me naar de zesde etage, waar me wordt verteld dat ik in de triagekamer moet plaatsnemen. 'Ik heb het koud en ik ben duizelig,' zeg ik uiteindelijk tegen de vrouw achter de balie. 'Kunt u alstublieft mijn dokter bellen?'

Mijn dokter heeft geen dienst. Er komt een andere arts, een vrouw die ik niet ken. Ik tril van angst als ik op een groen plastic stoeltje ga zitten en vocht begin af te scheiden dat ruikt naar aarde, naar de zompige grond in de achtertuin die mijn moeder en ik voorzichtig ompsitten om wormen te zoeken toen ik zes was.

Ik loop terug naar de gang, vastbesloten in beweging te blijven, niet te gaan liggen, en denk aan hoe hij keek toen ik het hem vertelde. Hij was woedend. Hij zei dat ik het expres had gedaan en eiste dat ik het kind zou laten weghalen. Hiermee maak je alles kapot, zei hij. Mijn huwelijk. Mijn goede naam. Dit kun je me niet aandoen.

Ik wil het niet hebben.

Ik vertelde hem niet dat ik het knipperende groene lijntje van het kloppende hartje al had gezien, dat ik het rappe touwtjespringritme al had gehoord via de speakers in het plafond. Ik vertelde hem niet dat ik nog nooit ergens zo naar had verlangd als naar deze baby. Stevige polsen hijsen me van de vloer. Grace. Dat staat op haar badge. Grace brengt me naar een kamer, met haar handen rond mijn taille, en zegt dat ik op het bed moet gaan liggen.

Ik stribbel tegen. Ik wil niet op het bed gaan liggen. Ik wil weten of alles in orde is met de baby. Ik wil dat de pijn zakt.

‘Ik wil de ruggenprik,’ zeg ik.

‘Sorry,’ zegt Grace. ‘Te laat.’

Ik grijp haar handen, die ruw zijn van te veel zeep en ziekenhuiswater. ‘Nee! Te laat?’

‘Voor de ruggenprik.’ Ik meen op de gang haastige voetstappen te horen die naar mijn kamer komen.

Ik meen hem mijn naam te horen zeggen.

Ik geef me over en ga liggen. Hij is het. Joshua. Hij roept me in de duisternis. De dokter is er. Zij praat tegen me. Ze wikkelen iets om mijn bovenarm, steken gladjes een naald onder mijn huid, in de kromming van mijn arm, als de kras van een schaats op ijs. Ze vragen wie er bij me is, waar mijn man is. De kamer draait om me heen. Ik ruik het. Het vocht dat uit me lekt. Als aarde en modder. Mijn botten splijten. Ik sta in brand. Dit kan niet goed zijn.

Ik voel de druk. Ik voel het vuur. Ik voel mijn lichaam, mijn baby, in twee stukken breken.

Ik doe mijn ogen dicht.

En begin te persen.

Een jaar en twee maanden later

Aan: Meimoeders

Van: Jullie vriendinnen in The Village

Datum: 4 juli

Onderwerp: Het advies van de dag

Jouw peuter: Een jaar en twee maanden

Ter ere van de *Fourth of July* gaat het advies vandaag over onafhankelijkheid. Is het je opgevallen dat de kleine, die tot nu toe geen angst kende, plotseling overal bang voor is als jij niet bij hem in de buurt bent? Het lieve hondje van de burens is nu een angstaanjagend roofdier. De schaduw op het plafond is een spook. Het is normaal dat een peuter angstgevoelens begint te ontwikkelen, en het is jouw taak hem te helpen deze angsten te beheersen, hem duidelijk te maken dat hem niets zal overkomen en dat zelfs als hij jou niet kan zien, mama er altijd is om hem te beschermen, wat er ook gebeurt.

Wat vliegt de tijd.

Dat zeggen de mensen tenminste altijd; volslagen vreemden die hun hand op je buik leggen en zeggen dat je van deze maanden moet genieten. Dat alles zo snel voorbij gaat. Dat ze, voor je het weet, al lopen, praten, je verlaten.

Er zijn vierhonderdelf dagen verstreken en de tijd vliegt helemaal niet. Ik heb geprobeerd me voor te stellen wat dokter H zou zeggen. Soms doe ik mijn ogen dicht en zie ik mezelf in zijn spreekkamer, tegen het eind van de sessie, terwijl de volgende patiënt in de wachtkamer ongeduldig met een voet op de vloer tikt. Je hebt

de neiging overal erg diep over na te denken, zou hij zeggen. Maar vreemd genoeg sta je nooit stil bij de positieve aspecten van je leven. Denk daar eens over na.

De positieve aspecten.

Het gezicht van mijn moeder, hoe vredig ze er soms uitzag als we met ons tweetjes waren, in de auto om een boodschap te doen; of op weg naar het meer.

Het licht van de vroege ochtend. Regen op de huid.

Lome lentedagen, op een bankje in het park, terwijl de baby zich wentelde in mijn buik en mijn gezwollen voeten uit mijn sandalen puilden als gekneusde perziken. Dat was de tijd voordat de problemen waren begonnen, toen Midas nog niet de *Baby Midas* was waar iedereen zich druk over maakte, maar gewoon een pasgeboren baby in Brooklyn, een van de duizenden, niet meer of minder opmerkelijk dan elk van het dozijn baby's met aparte namen en een rooskleurige toekomst die lagen te slapen binnen de veilige kring van de meimoeders.

De meimoeders. Onze mamagroep. Ik hou niet van dat woord. *Mama*. Het klinkt zo gemaakt, zo geladen. We waren geen *mama's*. We waren moeders. Mensen. Vrouwen die toevallig rond dezelfde tijd hadden geovuleerd en in dezelfde maand van hun kind waren bevallen. Vrouwen die elkaar niet kenden maar die ervoor hadden gekozen – omwille van de kinderen, en omwille van zichzelf, zodat ze niet tegen de muren zouden opvliegen – vriendschap te sluiten.

We hadden ons aangemeld via de website The Village – 'Brooklyns belangrijkste bron voor ouders van eerstelingen' – en elkaar via e-mails leren kennen, lang voordat we daadwerkelijk oog in oog met elkaar kwamen te staan, lang voordat we waren bevallen. We hadden het nieuwe hoofdstuk in ons leven ontleed tot een detailniveau dat onze echte vriendinnen nooit zouden tolereren. Hoe we erachter waren gekomen dat we zwanger waren. Op welke originele manier we het aan onze moeders hadden verteld. We hadden ideeën uitgewisseld voor babynamen en bezorgdheid gedeeld over onze bekkensbodemp. Het was Francie die had voorgesteld op de eerste dag van de lente een ontmoeting te organiseren, en zo

waren we op de ochtend van de eenentwintigste maart achter het al aanzienlijke gewicht van onze buik aan naar het park getogen. Op een beschaduwde plekje, met de geur van opschietend gras in de lucht, hadden we een gezellige ochtend gehad, verheugd dat we eindelijk gezichten bij de namen hadden. We bleven elkaar ontmoeten, schreven ons in voor dezelfde zwangerschapscursus, dezelfde reanimatiecursus, dezelfde yogaklas. En in mei kwamen de baby's ter wereld, zoals verwacht, precies op tijd voor de heetste zomer die Brooklyn had gekend sinds men de temperatuur was gaan registreren.

Goed gedaan! mailden we terug als er weer een geboortekaartje was gekomen, en we kirden als oude opoetjes om de bijgaande foto van de piepkleine baby, gewikkeld in een blauw met roze ziekenhuisdeken.

Dat neusje!

Welkom in ons midden, kleintje!

Sommige moeders van onze groep durfden de eerste weken geen stap buiten de deur te zetten, terwijl andere reikhalzend uitkeken naar ons volgende samenzijn, om te pronken met hun baby. (De baby's waren voor ons nog zo nieuw dat we ze nog niet eens bij hun naam noemden – ze waren voor ons niet Midas, Will, of Poppy, maar 'de baby'). Voor een paar maanden bevrijd van ons werk, maar niet per se van zorgen om onze carrière, kwamen we tweemaal per week bij elkaar, altijd in het park, meestal onder de wilgenboom bij het honkbalveld, als een van ons er vroeg genoeg was om dat felbegeerde plekje in beslag te nemen. In het begin was er veel verloop in de groep. Nieuwe mensen kwamen erbij, terwijl anderen, aan wie ik net gewend was geraakt, vertrokken – de magroep-sceptici, de moeders die geen geduld hadden voor onze collectieve angsten, en de moeders die naar welgestelde buitenwijken als Maplewood en Westchester verhuisden. Maar op drie leden van de groep kon je altijd rekenen.

Om te beginnen Francie. Als onze groep een mascotte zou hebben, iemand die pompons zou aanschaffen om ons team met een moederschap-yell aan te moedigen, zou zij het zijn. Ons allerei-

genste dikkerdje, dat alles goed wilde doen, het iedereen naar de zin wilde maken, bruisend van zuidelijke hoop en charme.

Verder hadden we Colette, die door iedereen naar de ogen werd gezien, de trouwe vriendin, de mooiste van de groep met haar kastanjebruine shampooeclamehaar, haar ongedwongen Colorado-levensstijl, en haar ruggenprikloze thuisbevalling – de volmaakte vrouw, bestrooid met poedersuiker.

Tot slot: Nell. Brits, cool, laatdunkend over zelfhulpboeken en deskundigenadvies. Zó vertrouw-op-je-eigen-instincten. Zó zou-ik-eigenlijk-niet-moeten-doen. (Ik zou die chocolademuffin, die patatjes, die derde gin-tonic eigenlijk niet moeten nemen.) Maar Nell had nog iets anders, iets wat verborgen lag onder dat kordate uiterlijk, iets wat ik meteen had herkend: net zoals ik was zij een vrouw met een geheim.

Ik was er niet elke keer bij, maar ging zo vaak als ik het kon opbrengen, eerst achter mijn dikke buik aan hobbelen en toen achter de kinderwagen de heuvel af zeilend. Dan zat ik op mijn picknickdeken, de kinderwagen samen met de andere geparkeerd in de schaduw onder de wilg, en raakte langzaam maar zeker verdoofd door het gekwebbel over het ouderschap en de specifieke manier waarop bepaalde dingen gedaan dienden te worden. Hoe lang je niets anders dan borstvoeding moest geven. Hoe je leerde herkennen wanneer je baby aan een dutje toe was. Dat je de baby zoveel mogelijk bij je moest dragen, alsof een kind een opvallend sieraad was waar je je bij Bloomingdale's blauw voor had betaald.

Is het een wonder dat ik uiteindelijk een hekel aan hen kreeg? Zou het niet iedereen gaan tegenstaan als anderen alles altijd zo goed weten? Als anderen altijd over alles met een oordeel klaar staan?

Stel dat je dat allemaal niet kon bijbenen? Stel dat je geen borstvoeding meer kón geven? Stel dat je melk was opgedroogd, ook al had je nog zoveel Chinese kruidenthee gedronken en 's nachts uren aan de borstkolf gelegen? Stel dat je doodop was van de vermoeienissen en van de hoeveelheid tijd en geld die je had besteed om uit te zoeken hoe je kon weten of je baby voldoende sliep? Stel

dat je doodgewoon de fut niet kon opbrengen om voor elke ontmoeting iets lekkers mee te brengen om met de anderen te delen?

Colette bracht altijd muffins mee. Elke keer, vierentwintig minimuffins van de dure banketbakkerij die onlangs was geopend in het pand waar voorheen een tapasrestaurant zat. Dan maakte ze de kartonnen doos open en hield die aan ons voor, over de slapende baby's heen. 'Winnie, Nell, Scarlett, tast toe,' zei ze. 'Ze zijn zálígg.'

Velen in de kring sloegen het aanbod beleefd af, vertelden ons hoeveel kilo ze nog moesten kwijtraken en haalden geschilde wortels en appelschijfjes uit hun tas. Ik niet. Mijn buik was alweer zo plat en strak als voordat ik zwanger was geworden. In dat opzicht was ik net zoals mijn moeder. Goede genen – dat zegt iedereen altijd over mij. Ze hebben het dan over het feit dat ik lang en mager ben, en dat ik een vrijwel symmetrisch gezicht heb. Waar niet over wordt gesproken zijn de ándere genen die ik heb geërfd. De genen die ik niet heb gekregen van mijn al net zo lange, magere, symmetrische moeder, maar van mijn extreem bipolaire vader.

De genen van Joshua zijn niet veel beter. Daar hadden we het weleens over en dan vroeg ik hem of hij zich daarover zorgen maakte, het DNA dat hij voortdurend moest overwinnen. Zijn gestoorde vader. Een briljante arts, tegenover zijn patiënten hartelijk en charmant, thuis een gewelddadige alcoholist.

Maar Joshua vond het niet prettig als ik over zijn vader sprak, dus hield ik erover op. Uiteraard zei ik over deze dingen – mijn genen, die van Joshua, die van zijn vader – niets tegen de meimoeders. Ik vertelde hun niet hoe moeilijk alles was zonder Joshua. Hoeveel ik van hem hield. Dat ik bereid was alles op te geven – alles – om weer bij hem te zijn. Al was het maar één nacht.

Dat kon ik hun niet vertellen. Dat kon ik aan niemand vertellen. Zelfs niet aan dokter H, psycholoog extraordinaire, die zijn praktijk aan de wilgen had gehangen en met zijn vrouw en drie kinderen naar de westkust was vertrokken, juist toen ik hem zo hard nodig had. Ik had niemand anders, daarom ging ik in het begin naar de meimoeders, in de hoop dat ik iets met hen gemeen zou

hebben; dat iets in onze gedeelde moederschapervaring zou helpen om de somberte weg te nemen van die eerste paar maanden, die volgens iedereen de moeilijkste waren. *Het wordt vanzelf makkelijker*, schreven de deskundigen. *Het heeft tijd nodig*.

Nou, het werd níet makkelijker. Ik heb de schuld gekregen voor wat er op de avond van de Fourth of July is gebeurd. Maar er gaat geen dag voorbij dat ik mezelf niet herinner aan de waarheid.

Het is niet mijn schuld. Het is hún schuld.

Het komt door hén dat Midas verdween en ik alles verloor. Zelfs nu, een jaar later, in mijn eentje in deze gevangenis, tast ik naar het harde zigzaglitteken op mijn buik, en pieker ik over hoe anders alles had kunnen lopen als zij er niet waren geweest.

Als ik me niet bij de groep had aangesloten. Als ze een andere datum, of een andere bar, of iemand anders dan Alma hadden gekozen om die avond op te passen. Als er dat gedoe met de telefoon er niet was geweest.

Waren de woorden die Nell die dag had gesproken – haar hoofd opgeheven naar de hemel, haar gelaatstrekken verzwolgen door de zon – maar niet zo profetisch geweest: *op zulke hete dagen kunnen heel nare dingen gebeuren*.

Een jaar eerder

Aan: Meimoeders

Van: Jullie vriendinnen in The Village

Datum: 30 juni

Onderwerp: Het advies van de dag

Jouw baby: Dag 47

Na zes weken moeten we het principe van borstvoeding wel zo'n beetje in de vingers hebben, maar voor wie er nog moeite mee heeft: geef de moed niet op! Moedermelk is echt het beste voor je baby. Mocht je problemen hebben, kijk dan eens naar wat je eet. Melkproducten, gluten en cafeïne remmen de productie van moedermelk. Heb je bij het voeden nog steeds pijn? Misschien moet je de hulp inroepen van een lactatiedeskundige. Zij kan je helpen deze problemen te overkomen. Het zal de kosten beslist waard zijn.

‘Op hete dagen kunnen nare dingen gebeuren? Wat bedoel je daarmee?’ vraagt Francie. Haar krullen kroezen in haar nek en ze kijkt bezorgd.

Nell slaat naar een vlieg met de krant die ze gebruikt om zich koelte toe te wuiven. ‘Het is dertig graden,’ zegt ze. ‘In Brooklyn. In juni. Om tien uur 's ochtends.’

‘Nou en?’

‘Misschien is dat normaal in Texas...’

‘Ik kom uit Tennessee.’

‘... maar hier niet.’

Door een warme windvlaag slaat de hoek van Francies deken

over het gezichtje van haar zoontje. ‘Zeg zulke dingen alsjeblieft niet,’ pruilt Francie. Ze tilt haar baby op en drukt hem tegen haar borst. ‘Ik ben erg bijgelovig.’

Nell legt de krant neer en maakt haar luiertas open. ‘Ik heb het van Sebastian. Hij is in Haïti opgegroeid. Daar hebben de mensen meer oog voor wat er met de planeet gebeurt dan wij Amerikanen.’

Francie trekt haar wenkbrauwen op. ‘Jij bent toch Engels?’

‘Is er iets?’ roept Colette naar Scarlett, die tussen de in de schaduw geplaatste kinderwagens met slapende baby’s staat. Scarlett knoopt de punten van een dunne katoenen deken aan de handvatten van haar kinderwagen en komt terug naar de kring.

‘Ik dacht dat ik de baby hoorde,’ zegt ze. Ze gaat weer naast Francie zitten en haalt een flesje handgel uit haar tas. ‘Maak hem alsjeblieft niet wakker, we hebben een zware nacht achter de rug. Wat heb ik gemist?’

‘Het einde van de wereld schijnt nabij te zijn.’ Francie zuigt de chocola van een krakeling. Het is de enige zoetigheid die ze zichzelf toestaat.

‘Maar gelukkig heb ik een tegengif,’ zegt Nell en ze houdt de fles wijn omhoog die ze uit haar luiertas heeft gehaald.

‘Wijn?’ Colette lacht en bindt haar lange haar tot een knot terwijl Nell de schroefdop van de fles draait.

‘Niet zomaar wijn. De beste vinho verde die je ’s ochtends om half tien voor twaalf dollar kunt krijgen.’ Ze schenkt een scheutje in een plastic bekertje waarvan ze een voorraadje in haar luiertas blijkt te hebben en geeft het aan Colette. ‘Gauw opdrinken. Hij wordt al warm.’

‘Niet voor mij,’ zegt Yuko, die langs de dekens heen en weer loopt en haar dochtertje zachtjes op haar arm laat wippen. ‘Ik heb straks yoga.’

‘Ik hoef ook niet,’ zegt Francie. ‘Niet zolang ik borstvoeding geef.’

‘Wat zeur je nou?’ zegt Nell. ‘We geven allemaal borstvoeding.’ Ze heft haar hand op om de uitzonderingen te markeren. ‘Bijna

allemaal. Sommigen van ons gaan zo dadelijk naar huis, doen de gordijnen dicht en maken stiekem een flesje met melkpoeder. En dat is ook prima. Maar zo'n enkel slokje wijn kan echt geen kwaad.'

'Dat is niet wat in de boeken staat,' zegt Francie.

Nell slaat haar ogen ten hemel. 'Francie, je moet niet alles geloven wat in die boeken staat. Het mag best. Vriendinnen van mij in Engeland nemen zelfs af en toe een glaasje als ze zwanger zijn.'

Colette knikt Francie geruststellend toe. 'Doe maar. Will zal er heus niks van krijgen.'

'Weet je het zeker?' Francie kijkt weer naar Nell. 'Nou, vooruit dan maar. Een klein beetje.'

'Doe mij ook maar een bodempje, want ik heb iets te vieren,' zegt Scarlett. Ze pakt een bekertje. 'Had ik dat al verteld? We hebben een huis gekocht in Westchester. Nou ja, bijna. We moeten alleen het contract nog tekenen.'

Francie slaakt een zucht. 'Jij ook al? Waarom gaat iedereen opeens in de buitenwijken wonen?'

'Ik was nog liever helemaal buiten gaan wonen, maar mijn man is hoogleraar en heeft een vaste aanstelling gekregen bij Columbia, dus we moeten een beetje in de buurt blijven.' Scarlett kijkt de groep rond. 'Ik wil niemand beledigen, en ik weet dat er massa's mensen zijn die vinden dat er niets boven de stad gaat, maar ik zie niet hoe ik hier een kind kan grootbrengen. Nu ik een baby heb, valt me opeens op hoe smerig alles is. Ik wil dat mijn kind opgroeit met schone lucht, in een groene omgeving.'

'Ik niet,' zegt Nell. 'Ik wil mijn kind grootbrengen in een vunzige achterbuurt.'

Francie nipt van haar wijn. 'Ik wou dat wij ons een huis in Westchester konden veroorloven.'

'Winnie?' vraagt Nell. 'Wijn?'

Winnie staart naar een jong stel dat elkaar een frisbee toegooit op het grasveld, terwijl hun bordercollie tussen hen heen en weer rent. Ze lijkt Nell niet te horen. 'Winnie, johoe, waar zit je?'

'Sorry.' Winnie glimlacht naar Nell en kijkt dan naar Midas, die met zijn armpjes langs zijn oren tussen haar in kleermakerszit ge-

vouwen benen ligt, en net wakker begint te worden. ‘Wat vroeg je?’

Nell reikt haar een bekertje aan. ‘Of je wijn wilt.’

Winnie tilt Midas op. Ze drukt haar lippen op zijn zwarte haartjes en zegt tegen Nell: ‘Nee, dank je.’

‘Waarom niet?’

‘Ik kan niet zo goed tegen alcohol.’

‘Wat een stelletje zeurpieten zijn jullie.’ Nell schenkt nog een flinke scheut in haar beker en draait de dop weer op de fles. Een tattoo van een tere, in pastelkleuren uitgevoerde kolibri piept onder de mouw van haar zwarte t-shirt vandaan. Ze neemt een teugje. ‘God, wat een bocht. O, moet je horen. Gisteren was ik zonder de baby ergens een kopje koffie gaan drinken, en toen was er een vrouw die naar mijn buik keek, me feliciteerde en vroeg wanneer ik was uitgerekend.’

‘Jee, wat onhebbelijk,’ zegt Yuko. ‘Wat heb je gezegd?’

Nell lacht. ‘November.’

Francie kijkt naar Winnie, die weer naar het grasveld staart. Ze vindt dat ze veel te somber kijkt. ‘Alles oké?’ vraagt ze haar.

‘Ja.’ Ze strijkt een lok achter haar oor. ‘Het is alleen zo warm.’

‘Over warm gesproken, misschien kunnen we voorlopig beter een andere plek zoeken voor deze bijeenkomsten,’ zegt Yuko. Ze legt haar baby op de deken en begint in haar tas te rommelen. ‘Ze zeggen dat deze hitte voorlopig nog zal aanhouden. Dat kan nooit goed zijn voor de kleintjes.’

‘We kunnen naar de bibliotheek gaan,’ stelt Francie voor. ‘Ze hebben een zaaltje achterin dat we zouden kunnen reserveren.’

‘Alsjeblieft niet,’ zegt Nell.

‘Zijn jullie al in de nieuwe biertuin bij de grote speeltuin geweest?’ vraagt Colette. ‘Charlie en ik hebben er laatst een kijkje genomen. Er zaten daar ook mamagroepen met baby’s. Misschien is dat een idee? We zouden er kunnen lunchen.’

‘Met sangria,’ zegt Nell. Haar ogen lichten op. ‘Ik weet het nog beter gemaakt, laten we zoiets eens ’s avonds doen. Zónder de baby’s.’

‘Zonder de baby’s?’ zegt Francie.

‘Ja. Ik moet volgende week alweer aan het werk. Ik wil mijn laatste vrije dagen zo goed mogelijk besteden.’

‘Ja, maar zónder baby’s...’ zegt Francie.

‘Waarom niet?’

‘Ze zijn nog zo klein.’

‘Nou en?’

‘Hoe kan ik een baby van zeven weken alleen laten? Hij heeft nu juist elke avond een huiluurtje. We zitten in de beruchte clustervoedingperiode.’

‘Je man kan toch wel een keertje op hem passen?’ zegt Scarlett. ‘Binding is belangrijk in de eerste maanden.’

‘Mijn man?’ Francie fronste haar wenkbrauwen.

‘Ja,’ zegt Nell. ‘Lowell, weet je nog? De man wiens sperma voor de helft van jouw baby heeft gezorgd?’

Francie krimpt ineen. ‘Jasses, Nell.’ Ze kijkt Winnie aan. ‘Ga jij?’

Winnie schikt Midas in haar draagdoek en pakt zijn deken. ‘Weet ik niet.’

‘Kom op,’ zegt Colette. ‘Een paar uurtjes zonder baby’s zal ons goed doen.’

Winnie staat op. Haar zachtroze jurk glijdt als een waterval tot op haar enkels. ‘Ik heb nog geen vaste oppas voor Midas.’

‘Misschien kan...’

‘Jeetje,’ zegt Winnie met een blik op haar smalle zilveren horloge. ‘Is het al zo laat? Ik moet ervandoor.’

‘Waarom heb je zo’n haast?’ vraagt Francie.

Winnie zet een grote zonnebril op en een breedgerande katoenen zonnehoed die haar gezicht en schouders beschermt. ‘O, ik heb van alles te doen. Tot de volgende keer.’

De anderen kijken haar na als ze het grasveld oversteekt en het heuveltje oploopt, met haar zwarte haar los rond haar schouders en haar jurk zachtjes fladderend rond haar enkels.

Als ze onder de boog is verdwenen, slaakt Francie een zucht. ‘Ik heb met haar te doen.’

Nell lacht. ‘Met Winnie? Waarom? Omdat ze zo bloedmooi is? Of wacht, omdat ze zo slank is.’

‘Nee, omdat ze een alleenstaande moeder is.’

Colette slikt haar wijn door. ‘Wat? Hoe weet je dat?’

‘Dat heeft ze me verteld.’

‘O ja? Wanneer?’

‘Een paar dagen geleden. Ik was bij The Spot binnengelopen voor de airco en een scone. Toen ik in de rij stond, begon Will te krijsen. Vreselijk. Ik voelde me zo opgelaten. Opeens stond Winnie naast me. Midas sliep en trok zich nergens wat van aan. Winnie tilde Will uit de wagen en legde hem tegen haar borst. Hij werd meteen stil.’

Nell kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ja, geen wonder, met zulke tietten. Als je mij daartegen aan zou vlijen, zou ik ook meteen stil worden.’

‘We hebben toen samen een kopje koffie gedronken. Heel gezellig. Ze is altijd zo stil, hè? En toen vertelde ze me dus dat ze single is.’

‘Zomaar, uit zichzelf?’ vroeg Nell.

‘Ja, min of meer.’

‘En wie is de vader van haar kind?’

‘Daar heb ik niet naar gevraagd. Ik had al eerder gezien dat ze geen trouwring draagt, maar er niks over gezegd. Ik weet niet, ik ben niet iemand om naar zulke dingen te vragen.’ Francie kijkt peinzend. ‘Ze zei dat ik een goede moeder ben. Dat vond ik lief van haar. Wij zeggen zulke dingen niet snel tegen elkaar.’ Francie breekt een krakeling in tweeën. ‘Ik word soms zo moe van Will. De helft van de tijd vraag ik me af of ik het wel goed doe. Dan is het fijn om het eens van een ander te horen.’

‘Doe niet zo mal, joh,’ zegt Colette. ‘Will is een schatje, en jij doet het prima. Alsof wij zo goed weten hoe alles moet.’

‘Maar vinden jullie het niet gek dat we dat niet wisten, van Winnie?’ vraagt Yuko. ‘Dat ze single is?’

‘Niet echt, nee.’ Nell zet het bekertje wijn naast zich neer, trekt de halsboord van haar wijde T-shirt naar beneden, tilt haar dochter Beatrice op en legt haar aan haar borst. ‘Het enige waar wij over praten, zijn dingen die met de báby’s te maken hebben.’

‘Ja, maar een échtgenoot,’ zegt Francie. ‘Me dunkt dat die toch